

РЕШЕНИЕ

№ 5455

гр. София, 22.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 06.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2441** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Г. И. Г. срещу Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН) с искания по три пункта - вноски за ДОО; осигурителна информация и обезщетение за имуществени вреди за законна лихва върху вноските, за съответния период, като са посочени правни основания чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и разпоредби от КСО, чл.45 и сл. и чл.86 от ЗЗД. С уточняваща молба от 05.12.2022г. ищецът е направил уточнение на исковата претенция, изразяващо се в намаляване на иска по размер 531, 78 лв. като моли съдът да осъди ДАМТН да заплати сума, представляваща законната лихва върху общата сума от 1520, 58 лв.

По делото е постъпил писмен отговор от ответника, в която се излагат съображения за недопустимост, неоснователност и недоказаност на исковата молба. По повод уточнението на исковата молба ответникът счита, че доколкото се дължат по закон лихви върху осигурителни вноски, то те се събират от НОИ и НАП и същите се натрупват по индивидуалната партида на лицето, същите не са дължими и не се изплащат директно на осигурения. На същия, като физическо лице, не следва да бъдат извършвани плащания нито на осигурителни вноски, нито на лихви върху същите. Счита, че искането на жалбоподателя за заплащане на лихви върху осигурителни вноски е неоснователно, не почива на законова регламентация и същото не следва да бъде уважено. Осигурителните вноски, както и лихвите върху тях се дължат в бюджета на ДОО. В заключение моли съдът да постанови решение, с което да остави без уважение предявените от ищеца искове и да отхвърли същите като неоснователни

и недоказани. Излага още подробни съображения в писмени бележки.

Представителят на СГП счита, че исковата молба е недоказана, не са налице кумулативните предпоставки на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Не се спори, че са заплатени осигуровките на ищеца. Плащане на осигуровки не се дължи на ищеца, а на държавния бюджет и не е претърпяна загуба в размер на претендираната сума като лихва за забавено плащане. Липсват елементите за уважаване на предявения иск.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищецът е бил уволнен на 23.05.2017г. от длъжността „главен експерт“ в ГД „Надзор на язовирните стени и съоръжения“ при ДАМТН със Заповед № Д-04/17.05.2017г. на председателя на ДАМТН, а преди това на 01.02.2017г. е отстранен от работа със Заповед № Д-01/01.02.2017г. на председателя на ДАМТН. При обжалването на заповедта за уволнение същата е отменена с Решение № 2599 от 18.04.2018г. на АССГ по адм.дело № 11366/2017г., оставено в сила с решение № 3690 от 13.03.2019г. по адм.дело № 7001/2018г. на ВАС на РБ. По заявление от 26.03.2019г. е възстановен на предишната заемана от него длъжност със Заповед № Н-54/27.03.2019г. Впоследствие служебното му правоотношение с ответника отново е прекратено на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл.

Ищецът счита, че отмяната на заповедта за уволнение и разпоредбите на чл.9, ал.3, т.1 и т.2 от КСО и чл.45 и сл. и чл.86 от ЗЗД му дават законово основание да търси от органа по назначаване внасяне на невнесените поради незаконното му уволнение здравни и пенсионно осигурителни вноски за времето на уволнението му до възстановяване на работа, както и обезщетение, изразяващо се в законната лихва върху размера на осигуровките, считано от 13.03.2019г. Подал е на 29.12.2021г. искане до председателя на ДАМТН относно невнесени от ДАМТН дължими социални и здравноосигурителни вноски за периода 01.02.2017г.-26.03.2019г. Посочва, че при справка от Регистъра на осигурените лица – социално осигуряване към дата 14.12.2021г. на НОИ се установява, че за периода 01.02.2017г. -26.03.2019г. от ДАМТН не са били внасяни дължимите по реда на чл.38, ал.1 и ал.2 от ЗДСЛ социални и здравноосигурителни вноски. В служебната му книжка, времето през което не е бил на служба поради незаконосъобразно прекратяване на правоотношението е вписано след възстановяването му като служебен стаж и е признато за такъв на основание чл.118, т.1, но за този период социални и здравноосигурителни вноски не са му били внасяни, макар, че е следвало да бъдат внасяни. Направено е искане органът да нареди внасяне на дължимите осигуровки за периода.

След завеждане на делото, видно от писмо до ищеца (л.58-60) от ДАМТН го уведомяват, че за периода от 01.01.2017г. до 26.03.2019г. (от датата на уволнението до възстановяването на работа) агенцията е декларирала необходимите осигурителни вноски в НАП на база приложената от него справка данни за осигуряването по ЕГН за период 01.01.2017г. до 31.03.2019г., чрез подаване на декларация образец 1 „Данни за осигурено лице“. Вноските са в размер за фонд „Пенсии“, в зависимост от категорията труд и за допълнително адължително пенсионно осигуряване – в професионален и в универсален пенсионен фонд. Приложен е протокол от 23.08.2022г. относно подадени декларация обр.1 от осигурителя. Общата сума за внасяне на осигуровки е 1520, 57 лв., видно от приложената справка – осигуровки с код – 18 от КСО (л.68). Датата на внасяне на осигуровките е 24.08.2022г., която не се оспорва от ищеца.

В хода на производството, предвид данните за внесени осигуровки, ищецът намалява иска си до размера на законната лихва за невнасяне на осигуровките в срок – от 13.03.2019г. датата на признаване на уволнението му за незаконно до датата преди окончателното им внасяне 23.08.2022г. в размер на 531,78 лв. С протоколно определение от 06.02.2023г. по искането на ищеца и на основание чл.214, ал.1 от ГПК съдът е допуснал изменение на иска в посока намаление като се счита предявен за сумата от 531, 78 лв., представляваща законната лихва върху внесените от ответника пенсионноосигурителни вноски в общ размер на 1520, 58 лв.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По силата на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл.4 от ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно/ едновременно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато искът се основава на незаконосъобразно действие или бездействие, същите се установяват от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Разпоредбата на чл. 205 от АПК регламентира, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Предмет на иска след допуснатото от съда изменение на иска е законната лихва върху внесените от ответника със закъснение осигурителни вноски за ищеца. Същата се претендира като имуществена вреда от незаконосъобразно поведение на ответника.

В разглеждания случай не се установява наличието още на първата предпоставка от фактическия състав на търсената от ищеца отговорност – незаконосъобразна административна дейност на ответника спрямо ищеца по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, изразяваща се в забавено плащане на осигуровки.

Осигурителното правоотношение и включените в него задължения, в случая са между осигурителя (чл.5 от КСО), в случая ответника като орган по назначаване от една страна и от друга държавата, в чийто бюджет по ДОО постъпват тези вноски (съгласно чл.6 от КСО размерите на осигурителните вноски се внасят във фондовете на държавното обществено осигуряване във фондовете на държавното обществено осигуряване). Нито вноските, нито лихвите за закъснялото им плащане постъпват в патримониума на ищеца като задължително осигурено лице, за да търпи пряка имуществена вреда от закъснялото внасяне.

Неплащането в срок на осигуровки по ДОО има последица възникване за осигурителя на акцесорно задължение за лихва за всеки просрочен ден, която лихва представлява публично държавно вземане (чл.162, ал.2, т.9 във вр.с т.1 от ДОПК), чийто титуляр не е осигуреното лице, а държавата, вземането е в полза на държавния бюджет и е санкция за забавяне изпълнението на законово задължение на осигурителя, която санкция се налага (чрез начисляване на задължение в данъчноосигурителната сметка на осигурителя) и събира от органите на НАП.

Самото бездействие на осигурителя да внесе в срок дължимите осигуровки е скрепено по закон с последица заплащане на законна лихва, но незаконосъобразността на това поведение не е спрямо ищеца, а спрямо държавния бюджет и се изразява в неизпълнение на законово задължение от осигурителя.

На следващо място не са налице и другите две предпоставки – имуществена вреда за ищеца – осигуровките постъпват в държавния бюджет, както Видно от справките същият и при закъсняло плащане, а вредата е само за държавния бюджет. Няма и причинна връзка между закъснялото плащане на осигуровките и вреда за ищеца – за съответния период са внесени вноските за ДОО и забавянето не се е отразило на осигурителния статус на ищеца като осигурено лице, на същият се признава служебен и осигурителен стаж за периода, независимо от закъснението.

От изложеното следва, че в случая не се установява закъснялото плащане на осигуровките на ищеца, като осигурявано от ответника лице, да осъществява фактическия състав на отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид изхода на спора и във връзка с поисканото от ответника присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, че следва да му се присъди като размерът не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП - Наредба за заплащането на правната помощ, по силата на чл.24 от която по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Ето защо юрисконсултското възнаграждение на ответника следва да бъде определено в размер на 100 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. И. Г., ЕГН [ЕГН] иск срещу Държавната агенция за метрологичен и технически надзор за присъждане на обезщетение в размер на 531, 78 лв., представляващо законната лихва за периода 13.03.2019г. до 23.08.2022г. върху внесените от ответника пенсионноосигурителни вноски в общ размер на 1520, 58 лв. ОСЪЖДА Г. И. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: